

ΕΤΟΣ 52ον

13 Ιουλίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (2663)

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Δεύτε όπισω μου και ποιήσω ύμās άθλιείς άνθρώπων»

Ἡ Γραφή μās διδάσκει ότι ό Θεός - Πατήρ θέλησε τή σωτηρία τών ανθρώπων και γι' αυτό έστειλε στον κόσμο τον Υιό Του (Γαλ. 1,4· Α' Ιωάν. 4,10). Ὁ Χριστός παραδίδει τό Ευαγγέλιό Του στους Ἀποστόλους, τους όποιους κάνει άθλιείς τών ανθρώπων. Συνεργός στό έργο αυτό είναι τό Ἅγιο Πνεύμα, τό όποιο άποκαλύπτει στους Ἀποστόλους τό μυστήριο του Χριστου και τους φωτίζει να τό μαρτυρήσουν στον κόσμο. Σέ άλλη σημείο της Ἁγίας Γραφής γίνεται πάλι λόγος ότι άλλοι Ἀπόστολοι μέ τό κήρυγμα σπέρνουν τή θεία σπορά και άλλοι τήν ποτίζουν. Ὡστόσο εκείνος πού αύξάνει τό σπόρο είναι ό Θεός (Α' Κορ. 3,6). Τό έργο της ιεραποστολής όλοκληρώνεται μέ τήν έγκατάσταση της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, πού είναι και αυτό έργο του Ἁγίου Πνεύματος (Πράξ. 20,28).

Τό μεγαλειό της ιερωσύνης

Ἡ ιερωσύνη είναι διακονία πού δόθηκε από τό Θεό στους Ἱερεϊς ως «θειον χάρισμα». Καί μοιλονότι άσκειται επί της γής, ανήκει στην τάξη τών έπουρανίων, γι' αυτό και τό ιερατικό άξίωμα χαρακτηρίζεται «άγγελικό». Τό λειτουργημα της ιερωσύνης δέν τό ίδρυσε ούτε άγγελος, ούτε καμία άλλη κτιστή δύναμη, αλλά αυτός ό Παράκλητος, τό Ἅγιο Πνεύμα, πού ενώ οι Ἱερεϊς είναι άδύναμοι άνθρωποι, τους κατέστησε ικανούς να έπιτελούν άγγελικό έργο. Τό ύψιστο έργο της τελέσεως της Θεϊας Ευχαριστίας και τών ιερών Μυστηρίων τελεσιουργεί τό Πανάγιο Πνεύμα διά της χειρός και της γλώσσας τών ιερέων, λέγει ό Ἅγ. Νικόλαος Καβάσιλας. Ἐνας σύγχρονός μας Ἅγιος, ό Γέροντας Σιλουανός, μπροστά στό άξίωμα του ιεουργου έλεγε: « Ἐν θά έβλεπαν οι άνθρωποι μέ ποιά δόξα λειτουργεί ό ιερεύς, θά έπεφταν καταγής μπροστά στό όραμα αυτό. Κι αν ό ίδιος ό ιερεύς έβλεπε τον έαυτό του, σε ποιά ουράνια δόξα βρίσκεται, όταν λειτουργεί, τότε θά γινόταν μεγάλος άσκητής και θά άγωνιζόταν να μή θλίψει μέ τίποτε τή Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος πού ζει μέσα του».

Ἐκκλησία και Ἐπίσκοπος

Ὁ Ἐπίσκοπος είναι ό φύλακας της άποστολικής παραδόσεως «έν τή Ἐκκλησία

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. δ' 18-23)

Ἡ κλήση τῶν Ἀποστόλων

*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβλητρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς· καὶ λέγει αὐτοῖς· **Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων.** Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιήγεν ὄλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.*

καὶ δι' αὐτῆς», ὄχι ὁμῶς ἄνευ αὐτῆς. Τὸ χάρισμα τῆς ἀληθείας, πού ἀποδίδει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος, στοὺς Ἐπισκόπους, δὲν ἀποτελεῖ ἀτομικὸ χάρισμα τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς αὐθεντικὴ ἔκφραση ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως πού βιοῦται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀποδεικνύεται δὲ μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων.

Ὁ Ἐπίσκοπος θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἐκκλησία, ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τῆς νομικῆς, ἀλλὰ τῆς παραστατικῆς ἐκπροσωπήσεως, γιατί ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸ Χριστό, εἶναι ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς. «Ὅπου ἂν φανῆ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος ἔστω, ὡσπερ ὅπου ἂν ἦ Χριστὸς ἐκεῖ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία» (Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ τὴν ὀρατὴ κεφαλὴ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ σὲ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία.

Ποιὸς ἐνθυμεῖται ἢ γνωρίζει σήμερα, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος εἰσέρχεται στό Ναό, γιὰ νά λειτουργήσει, ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἓνα μέγα λειτουργικὸ γεγονός, διότι εἰκονίζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον, τόσο στὴν Πρώτη ὅσο καὶ στὴ Δευτέρα Παρουσία Του; (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμοιογητής).

Ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότητά μας

Ἡ ἐνότητα τοῦ Ἐπισκόπου μὲ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία στηρίζεται στό πρότυπο τῆς ἐνότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος παραγγέλλει στοὺς πιστούς, ὅτι «ὁ Κύριος ἄνευ Πατρὸς οὐδὲν ἐποίησεν, ἠνωμένος ὢν, οὔτε δι' ἑαυτοῦ, οὔτε διὰ τῶν ἀποστόλων· οὔτε καὶ ὑμεῖς ἄνευ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων μηδὲν πράσσετε...», ἀλλὰ «ὑποτάγητε τῷ ἐπισκόπῳ καὶ ἀλλήλοις, ὡς ὁ Χριστὸς τῷ Πατρὶ κατὰ σάρκα, καὶ οἱ ἀπόστολοι τῷ Χριστῷ καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἵνα ἡ ἐνῶσις ἢ σαρκικὴ τε καὶ πνευματικὴ...».

Ἄς προσευχόμαστε, λοιπόν, γιὰ τοὺς ποιμένες μας, καὶ ἄς παρακαλῶμε τὸν ἅγιο Θεὸ νά μᾶς χαρίζει πνεῦμα μαθητείας καὶ ὑπακοῆς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἱεουργοῦν τὸ μυστήριον τῆς Θεῆς Οἰκονομίας.

† Ὁ Φ. Ἀ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ὅταν περπατοῦσε ὁ Ἰησοῦς κοντά εἰς τήν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, τόν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Πέτρος, καί τόν Ἄνδρέαν τόν ἀδελφόν του, νά ρίχνουν δίχτυ εἰς τήν λίμνην, διότι ἦσαν ψαράδες. Καί τοὺς λέγει, «**Ἐλάτε, ἀκολουθήστέ με, καί θά σᾶς κάνω ψαράδες ἀνθρώπων**». Αὐτοί ἐγκατέλειψαν ἀμέσως τά δίχτυα καί τόν ἀκολούθησαν. Καί ὅταν ἐπροχώρησε ἀπ' ἐκεῖ, εἶδε ἄλλους δύο ἀδελφούς, τόν Ἰάκωβον, τόν υἱόν τοῦ Ζεβεδαίου καί τόν Ἰωάννην τόν ἀδελφόν του, μέσα σέ πλοιάριον μαζί μέ τόν Ζεβεδαιόν, τόν πατέρα τους, νά ἐπισκευάζουν τά δίχτυα τους καί τοὺς ἐκάλεσε. Αὐτοί ἀμέσως ἄφησαν τό πλοιάριον καί τόν πατέρα τους καί τόν ἀκολούθησαν. Ὁ Ἰησοῦς ἐγύριζε ὁλόκληρη τήν Γαλιλαίαν καί ἐδίδασκε εἰς τās συναγωγάς των καί ἐκήρυτε τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καί ἐθεράπευε κάθε ἀσθένειαν καί κάθε ἀδυναμίαν εἰς τόν λαόν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἄνδρέα Θεοδώρου, «**ΣΤΑΥΡΟΝ ΧΑΡΑΞΑΣ ΜΩΣΗΣ**». Ἑρμηνεία στίς Καταβασίεις τῶν Δεσποτικῶν καί Θεομητορικῶν ἑορτῶν. Ἀθήνα 1995, σχῆμα 14Χ21 ἑκατ., σσ. 208.

Οἱ Καταβασίεις εἶναι ὕμνοι πού συγκινοῦν τήν προσευχόμενη ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μελέτη τοῦ ἐγκύριου συγγραφέως ἐρμηνεύει τίς Καταβασίεις τῶν Δεσποτικῶν καί Θεομητορικῶν ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καί μέ τρόπο ἀπόλυτα κατανοητό ἐμβαθύνει στά υπέρροχα μηνύματά τους. Παρατίθεται τό πρωτότυπο κείμενο κάθε ὕμνου μέ τήν ἀπόδοσή του στή νεοελληνική καί ἀκολουθεῖ σύντομος σχολιασμός.

Πρωτοπρ. Κων. Θ. Πλατανίτου (†), **ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, ἔκδ. Δ', σχῆμα 17Χ24 ἑκατ., σσ. 168.

Μετά τήν κατατοπιστική Εἰσαγωγή του (σσ. 5-21) ὁ ἀοίδιμος π. Κωνσταντῖνος παραθέτει ἡεπτομερέςατο ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνά μήνα (Σεπτέμβριος - Αὔγουστος). Ἀκολουθεῖ ἀναφορά τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους (τί ἑορτάζεται κατ' αὐτές), στοιχεῖα γιά τοπωνύμια - ἱστορικά καί «κατάλληλος» ὄλων τῶν Ἁγίων, μέ ἀλφαβητική σειρά.

13 Ἰουνίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀκυλίνης μάρτυρος († 239).

Ἦχος: α' - Ἐωθινόν: Β' - Ἀπόστολος: Ρωμ. β' 10-16 - Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ' 18-23.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ἰουνίου, Γ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ε' 1-10 - Εὐαγγέλιον: Μαθ. ς' 22-33.

Ἐντιαιρετικά θέματα (9)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ (β)

Ἐπειτα ἀπό ὅλα αὐτά εἶναι πλέον εὐκόλο νά δώσουμε ἀπάντησι στο ἀρχικό ἐρώτημα, ποιά εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία. Πρῶτον λοιπόν, δέν νοεῖται Ἐκκλησία χωρίς ἱερωσύνη καί δεύτερον ἀληθινή Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη πού διασώζει τήν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ σέ μιᾶ ἀδιάκοπη διαδοχή τῶν ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγκατεστημένων ποιμένων. Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή ἡ ὁποία ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται τεκμήριο γνησιότητος τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι μιᾶ ἀπλή διαδοχή ἀνθρώπων ἀλλά ἡ ἀδιάκοπη διαδοχή τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τώρα σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι οἱ περισσότερες ἀπό τίς προτεσταντικές παραφυάδες δέν ἀναγνωρίζουν κἄν τό μυστήριον τῆς ἱερωσύνης, καθὼς καί τό ὅτι, ὅλος ὁ προτεσταντικός χῶρος εἶναι μιᾶ πολύ μεταγενέστερη πραγματικότητα, ὅταν ἀκόμη διαπιστώσει ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἀλλοίωσε ἀπό τόν 9ον αἰῶνα καί μετὰ «τήν ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις πίστιν», μπορεῖ νά καταλάβει ὅτι δέν ξεκινᾷ ἀπό ἐγωϊστική ἔπαρση ἀλλά ἀπό τήν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Γιά πρώτη φορά ἐκδίδονται ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τά ἅπαντα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καί Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, σέ πλήρη σειρά καί μέ ἀπόλυτη ἐπιστημονική ἐνημέρωση. Ἡ ἀνεκτίμητη αὐτή πνευματική μας κληρονομιά καί ὁ θησαυρός τῆς Ἱερᾶς μας Παραδόσεως δίδονται στήν καλύτερη ἐκδόσή τους.

Τά κείμενα ἔχουν ἐμπλουτισθεῖ μέ εἰσαγωγές καί πίνακες τῶν χωρίων τῆς Ἁγ. Γραφῆς, τῶν ἀρχαίων Συγγραφέων, καθὼς καί πίνακες θεμάτων, ὀνομάτων καί πραγμάτων.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἁγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμον μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>